

Diari de les idees 45

After three issues devoted monographically to the first 100 days of Joe Biden's presidency, the EU NextGeneration recovery funds and China's new role in international relations, we resume the usual course of the ***Diari de les idees*** with the most relevant aspects of the last two weeks. We especially highlight the situation in the Middle East, with the change of government in Israel, the elections in the Islamic Republic of Iran and the first international tour of the new president of the United States, with special attention to the meetings of the G7, with the EU and with Vladimir Putin. A new edition, which, of course, also echoes the repercussions of the pardons and the climate of détente that has opened up between the Catalan and Spanish governments, still awaiting the unblocking and opening of paths for dialogue and negotiation to resolve the conflict.

From the outset, we underline that despite the resounding opposition of the Popular Party and the Socialists, the Parliamentary Assembly of the Council of Europe has adopted by a large majority - 70 votes in favour, 28 against and 2 abstentions a resolution which calls on the government of Pedro Sánchez to abandon the extradition process against former president Carles Puigdemont and the other Catalan politicians living abroad who are subject to a European arrest warrant, and to reform the provisions on the crime of sedition and rebellion.

Regarding the new stage opened by the pardons, we highlight the article by Josep Maria Vallès, who argues in *El País* that the pardons should be the starting signal for what will surely be a long road to détente and which requires the participants to recognise each other, with their respective baggage of different and deeply rooted legal, political and cultural beliefs. In full awareness that they share neither the pace, nor the steps to follow,

nor the final objective. Vallès stresses that it is advisable to be aware of certain deficits at the starting point and of foreseeable traps that will threaten the journey, and that perhaps it would be good to have a synthetic “rough guide” that warns us of the harshness of the journey and prevents us from premature illusions. Ultimately, after the pardons, a new relationship between Catalonia and Spain must move forward without haste in the search for gradual solutions and obtain popular approval through the ballot box. In *Contexto* José Antonio Martín Pallín, commissioner of the international commission of jurists is scandalised by the fact that certain sectors consider pardons to be an attack on the pillars of the separation of powers. On the other hand, he also points out that the three political parties - PP, Vox and Ciudadanos - who have already announced a series of appeals before the Third Chamber of the Supreme Court may be unaware that article 19 of the regulatory law only contemplates the exercise of popular action in cases expressly provided for by law, a circumstance that is not present in the law on pardons.

At the international level, *The Guardian* editorial notes that Pedro Sánchez has taken a considerable political risk by considering that the time has come to begin a process of reconciliation and that Spanish society has to move from a bad past to a better future, and that this will require magnanimity. The newspaper also considers that Madrid’s excessive and authoritarian response, led by Mariano Rajoy and the Supreme Court judges, only made things worse. In the same vein, Tony Barber argues in *The Financial Times* that the pardons are a gamble and an act of faith, and that despite scepticism about the new stage, they represent a significant step forward. He believes that the essential thing is that the Spanish government is sending a powerful signal to all, whether Catalan independence supporters or Spanish unionists, about its desire to seek an agreement in a spirit of generosity. Likewise, *The New York Times* gives voice to Jordi Cuixart in an interview prior to the pardons, in which it is clear that the situation of the Catalan politicians and the rest of the reprisals poses a serious political dilemma for the Spanish state. Finally, the editorial of the Portuguese daily *Público* warns that Spanish democracy lacks the fundamental ingredient of democracies: the space for compromise. He considers that the independence process instigated intolerance, consummated the rupture between important segments of society, promoted the violation of constitutional norms, the imprisonment of politicians as if they were common criminals, and plunged Spain into a crisis that seems to have no end. In this context, he believes that the decision to approve pardons for Catalan political prisoners is as an act of courage that should serve to leave behind the criminal and misguided path and build bridges of dialogue, even if agreements are difficult to reach today.

With regard to the international geopolitical stage, Jeremy Clifles argues in *The New Statesman* that the recent G7 summit has had a modest success and showed the loss of weight of a West that is progressively lagging behind China’s leadership. It also reviews the main issues that will have to be resolved over the coming months, such as economic recovery after the pandemic, free trade between the US and the EU, the problem of climate change, and shared democratic values. In the same magazine, James Crabtree argues that the US has long been trying to articulate a viable alternative to Beijing’s Silk Road Initiative. In the wake of the last G7 meeting there seem to be signs that a new attempt will be made under the name of the Green Clean Initiative, although the main obstacle at the outset appears to be a lack of funding. The plan is likely to include a commitment to create

a strategic framework, but this can only work if there is political will and resources. Infrastructure is expensive, and even more so for transnational projects such as railway lines or smart grids. The West's credibility is at stake in the development of this project. Emerging economies are watching closely how seriously the G7 is trying to compete with China. In addition, under-resourced plans always risk doing more harm than good. Likewise, Thomas Pepinsky and Jessica Chen Weiss consider in *Foreign Affairs* that the new superpower's strength is obvious in its relations with other Asian countries such as the Philippines and Myanmar, ushering in a new era of inter-country cooperation in which China has become more ambitious in its efforts to make the international order more favourable to its interests. However, the authors warn that if China wants to advocate a return to a system of mutual coexistence between sovereign states, it will have to reduce its intrusive policies in other regions (especially in Central Asia and Africa).

The other major challenge facing liberal democracies is Vladimir Putin's Russia. For this reason, Anna Nemtsova's analysis is interesting, as she writes in *The Atlantic* about the balances of power that affect Kremlin policies. The Russian president has to manage the two major power-holding factions: on the one hand, the *siloviki*, or 'men of power', an autocratic group supported by the security agencies, and on the other, the technocrats, a group of competent and more liberal managers. Both groups monopolise almost all spheres of power in Russia, while Western sanctions against the Moscow regime have only coalesced these elites around Vladimir Putin, while this new Cold War-type of conflict has reinforced the legitimacy of authoritarian power in the eyes of the population. Right now, the struggle has shifted in recent years towards the *siloviki*, hardening repression against any opposition group and determining Putin's major decisions, which have distanced him from the more liberal elites. For the author, the best thing the West can do to weaken authoritarianism in Russia is not to empower dissidents but to strengthen liberal democracies themselves in the face of extremist threats. Katrin Manson writes in *Financial Times* about Russia's intensification of disinformation campaigns on vaccination, while also linking cyber-attacks by hackers aimed at undermining liberal democratic governments and institutions.

Another scene to watch closely over the coming months is Iran and the prospects for a return to the nuclear deal with the United States. Jay Mens analyses in *Foreign Policy* the internal turf wars that have been endemic to Iranian political life since 1979. In this context, it seems that Ebrahim Raisi, the newly elected president, rather than competing with Khamenei, will be the perfect accomplice to Khamenei's plan to make the Islamic Republic of Iran more 'Islamic' and less 'republic'. As was the case in 2005, Khamenei is paving the way for the incumbent president to undo eight years of reforms. The disastrous economic performance of Rouhani's presidency - produced in part by the 2018 US decision to reimpose broad sanctions - has facilitated Khamenei's attack on reformers.

At the European level, Andrés Gil underlines in *El Diario* the importance of the new phase initiated in the White House with respect to relations with the EU and stresses that the return of multilateralism with the arrival of Biden to the presidency has become clear after his European tour. The recovery of the transatlantic link is fundamental for establishing work agendas and commitments that have a positive impact on the planet: a proposal for a

universal tax of at least 15% for multinationals; the definition of common strategies between the US and the EU with respect to China and Russia; the end of the 17-year trade war between the EU and the US over competition between Airbus and Boeing; and the return of the US to the World Health Organisation, the Paris Agreement and multilateralism in general. A kind of oxygen balloon for an EU in crisis, as Mas de Xaxàs argues in *La Vanguardia* as a result of a survey of the European Council on Foreign Relations showing that EU's poor management of the pandemic, especially at the start of the vaccination campaign, has reduced Europeans' confidence in their institutions. So much so that a majority feel the EU has failed to protect the population from the virus and the ensuing economic crisis. However, the survey points out that despite this new disappointment, European leaders still have a window of opportunity, as a majority of citizens believe that the EU can still be useful if it manages to provide joint and effective responses to global challenges. This means more internal cooperation and international outreach as well as greater political and military integration. Susi Dennison, director of the programme European Power of the European Council on Foreign Relations and co-author of the survey, believes that the EU is now at a crossroads and that the decisions it takes will determine its long-term future. A future that involves multilateralism, the defence of human rights and democratic values, and the strengthening of the rule of law.

A crisis to which the other liberal democracies are no strangers, as Nuria Alabao points out in the magazine *Contexto* where he argues that the rise of the extreme right in liberal democracies should not be seen as a disruption, but as a logical consequence of certain policies. Thus, mass privatisation and the rise of individualism, with the consequent destruction of the social fabric, have led to the emergence of far-right groups that advocate ethno-nationalism and spread fear of those who are different, be they migrants, unaccompanied minors, transgender people or minority groups. Ultimately, these neo-fascisms are a continuation of the worst face of neoliberalism, and must be fought through the egalitarian redistribution of wealth and with democratic radicalism. A spirit that ties in with the utopias analysed by the philosopher Chantal Maillard in *La Maleta de Porbou*. Firstly, the bid to transform the world into a better place involves working at a global level with governments willing to act together, which would have to be made up of people who are politically, ethically and sentimentally educated. A second, more controversial utopia would be to think that in a politically educated society, parties would not be necessary except to debate infrastructure issues, never public justice issues, bearing in mind that parties are not always led by qualified people. The third utopianism proposes the need to re-evaluate our awareness of our superiority over other species. The fourth utopia argues that we must replace the value of calculation and the value of profit with the value of coexistence. Finally, the fifth considers that the sciences have so far followed the same logic of the Aristotelian syllogism, and that a change must be made towards the use of metaphor.

Other dangers to democratic systems have been revealed by the pandemic and Alain Garrigou says in *Le Monde Diplomatique* that since its inception, COVID-19 has raised many political questions, which, having been put on the back burner due to the health emergency will now re-emerge and be amplified. Without prejudging all that remains to be discovered regarding the management of the pandemic, he believes that what we already

know is very worrying and that we must start demanding answers at the risk of obtaining approximate explanations. For example, he points to the shortage of masks, tests and vaccines that has existed in all countries at one time or another. How could governments have made the same mistakes repeatedly? Is health a commodity like any other that can be left to the free will of the market economy? On the face of it, the answer seems to be yes, and this is undoubtedly the main crime of a financial capitalism that accepts that armaments are the prerogative of states and that the rules of the World Trade Organisation do not apply to them. The same goes for the pharmaceutical industry. In this context, the idea of making COVID vaccines a global public good is an urgent necessity. After all, there are historical precedents. At the end of the 19th century, the Pasteur Institute sent its researchers to China and the countries of the British Empire to stop the plague, and the vaccine, for its part, was distributed free of charge in India as a public good. Today, on the other hand, the pharmaceutical industry defends the logic of profit when it has received colossal subsidies from all public administrations.

Likewise, in *The New Yorker* Sue Alpern warns of the dangers of not vaccinating massively countries that do not belong to the privileged club. Last summer, more than a hundred Nobel laureates, former heads of state, religious and business leaders urged the World Health Organisation to decree vaccines against COVID-19 as a public good. They also called on the WHO to establish an international committee to monitor vaccine research and ensure equal access for all countries and all people within a specific timeframe. However, despite the launch of COVAX, an initiative aimed at equitable distribution of COVID-19 vaccines, the mechanism has not worked. According to the platform *Our World in Data* while 23.4 per cent of the world's population has received at least one dose of vaccine and more than 3 billion doses have been administered globally, only 0.9 per cent of the population in low-income countries has received at least one dose.

Regarding the state of the economy, Michael Hirsch stresses in *Foreign Policy* that one of the important, not to say historic, milestones of the last G7 summit was the adoption of a minimum corporate tax. Indeed, so far the effective rates charged by tax havens such as Ireland are far below the agreed minimum of 15%. Ireland's nominal rate is 12.5%, but due to all sorts of exemptions and facilities given to companies, the real rate is less than 1% for many corporations, especially technology companies. While it is true that the US president was aiming for a more ambitious target of around 21%, this is a major step forward in reversing the burden on workers and forcing companies to contribute more. Meanwhile, *The Economist* newspaper reveals an OECD [report](#) which notes that while the global outlook is improving, the results are very different from country to country. It is likely to remain uneven and depend on the effectiveness of vaccination programmes and public health policies. Some countries are recovering much faster than others are and for example, Korea and the United States are already recovering to pre-pandemic levels of per capita income while much of Europe is expected to take almost 3 years to recover. At the same time, while vaccination rates in many advanced economies are advancing apace, poorer and emerging market countries are lagging behind. In a globalised and interconnected world, if you do not protect everyone, you protect no one. Finally, Peter Bofinger looks at European fiscal Policy in *Social Europe* and warns that it needs to change after the pandemic caused public debt to soar to an average of 120% of GDP and thus fall

far short of the 60% set by the Maastricht Treaty. In 2013, the European Fiscal Compact set a debt constraint for its member states and established the European Central Bank as the guarantor of price stability by raising interest rates in order to avoid an inflationary situation. What is needed now is cooperation between European governments and the ECB in order to identify the causes of inflationary pressure and to remedy them, complementing interest rate rises with concrete solutions.

On the climate crisis, *The Economist* analyses and challenges China's strategies that CO2 emissions would peak in 2030, and that by 2060 the country would achieve emissions neutrality. To achieve this, large wind and solar farms have been built, but right now, coal still supplies around 60% of the country's energy, and its use has increased since China joined the Paris Climate agreement. Despite requests from the US and the EU, Chinese development banks continue to lend millions of dollars each year to rebuild coal-fired plants. The role of the economic planning agency is above the Chinese environment ministry and the rules governing the emissions scheme have been relaxed, so that only a few plants face real restrictions. In another article, *The Economist* also warns that as the global economy revives, scarcity and price rises are creating a bottleneck of metal shortages and land constraints that threaten to slow the green energy boom. For example, the price of the five minerals used in electric cars and power grids is estimated to have soared 139% in the last year. To stay on track towards zero emissions, annual production of electric vehicles in 2030 would need to be ten times higher than last year and the number of on-road charging stations 31 times higher. The installed base of renewable energy generation needs to triple. On the other hand, the main reason for companies' under-investment is that projects take too long to be approved and their expected risk and profitability remain too opaque. Ultimately, however, a positive reading is that the green bottlenecks are a sign that decarbonisation is finally moving from being a theoretical idea to a reality.

In *Le Grand Continent* Pierre Charbonnier anticipates the future post-carbon world and asserts that, beyond the sterile alternative between low-carbon capitalism and apocalypse, Europe has the means and resources to build a policy proposal less dependent on the spirit of conquest than those of China and the United States. In a context where Europe is unlikely to reap the greatest benefits from the green transition as conceived in Beijing or Washington, and where it has no urgent need for growth due to development imperatives that other regions are familiar with, the post-carbon unlimited economic scenario is, more than for any other part of the world, a risky gamble. The decarbonisation of the world economy will be a test for Europe in shaping its attitude towards the future. The author warns that the coming transformations of our economic and technical environment may reproduce what the great acceleration had already provoked in the 1950s, i.e. a depoliticisation absorbed by the growth of consumption and an apparent social peace.

Finally, a panel of experts discusses in *Foreign Affairs* the lessons to be learned from the COVID-19 pandemic and believes that it is time to accept that the new coronavirus is here to stay. The desire to immunise the entire human population has remained a wish rather than a possibility for a number of reasons, including the inability of many countries to vaccinate the entire population or the multiple variants that are beyond the scope of

vaccine-generated defences. Eradicating COVID-19 is not about money and resources, but about strategies, as demonstrated by the fact that in pandemics such as cholera and smallpox there were few resources and little money available. It was therefore decided to opt for various strategies, such as eliminating the source of contagion and vaccinating those considered at risk of being the next carriers of the disease, thus cutting off the chain of transmission. On both occasions, the strategy was successful. In short, the current pandemic has shown us that there is a major gap in the common strategy of countries and that we currently have a vulnerable global emergency response system, susceptible to political interference. Meanwhile Gregory Koblenz and Filippa Lentzos warn in *The Guardian* of the biosafety implications of the coronavirus. Indeed, the safety of Chinese biolabs hosting certain dangerous research has been in the eye of the storm due to the still uncertain origin of COVID-19. The safety of these Chinese bio-laboratories has long been questioned by many international organisations, such as the American Biosafety Association, which warns that safety is inadequate. Proof of this is the exposure to biological contamination of several Chinese researchers, according to the ABA. These associations also denounce the fact that most of the world's bio-laboratories are located in urban areas and question whether these centres that deal with highly lethal and transmissible pathogens have to be located in urban areas from where they can spread easily.

With regard to the new technologies, several experts warn that in *El Periódico* of the need to achieve global regulation of data protection, reduce the digital divide and the accumulation of platforms, and promote more sustainable technology for the planet. They point out that we face the digital challenge of transforming our societies without the omnipresent technological revolution instrumentalising or subordinating citizenship. So-called technological humanism, i.e. placing human well-being as a guiding principle for the digital future, is one of the key issues of this era. However, it involves many challenges. The already consolidated platform economy cannot be understood without extractivism: the data that we generate unconsciously through our activity on the Internet is used to create profiles that are then sold to advertisers, who then use them to send us their messages. The application of Artificial Intelligence systems to this large volume of data will make it possible to go further and make calculations to predict and induce our future behaviour. This model has created controversy due to its tense relationship with our privacy and the consequent infringement of our autonomy and freedom. Against this backdrop, one of the great challenges of our era will be the regulation of data protection on a global scale. Here, the European Union is taking the lead, having already launched the General Data Protection Regulation in 2016, and last April it presented the first law in the world that regulates the use of Artificial Intelligence.

Finally, Melissa Heikkilä analyses in the magazine *Politico* the new Chinese AI model Wu Dao 2.0, which can understand everything people say, including grammar, write essays and poems in traditional Chinese and can also recognise images and generate realistic images based on descriptions. The Beijing Artificial Intelligence Academy with funding from the Chinese government has developed the model. Mass linguistic models, which produce text that appears to be written by humans, are one of the most powerful AI-driven technologies, and companies such as Google want to incorporate them into their search systems. These

models are an informal indicator of countries' progress in AI, which is why this new model is of concern in Europe and the US. In April, AI industry associations from seven European countries - Germany, Austria, Sweden, Croatia, Slovenia, the Netherlands, France and Bulgaria - wrote a letter to the Commission asking the EU internal market commissioner for funding to develop large AI models. The European Commission itself acknowledges that more funding programmes are needed as while the US and China cover 80% of investments in AI and blockchain technologies, Europe invests only 7%.

International politics and globalization

Jeremy Clifles The G7 showed the West endures, but is not rising to the scale of its challenges

La darrera cimera del G7 ha servit per escenificar un sentiment conjunt que no és altre que Occident s'està quedant enrere en molts aspectes tecnològics respecte d'altres superpotències com la Xina. No obstant això, alguns polítics de caire populista com Boris Johnson intenten rebutjar aquesta idea adduint que la cimera ha servit per escenificar el retorn del lideratge occidental. Ara bé, l'únic que és cert és que s'ha produït una certa dissidència en el bloc de països i que els mitjans britànics s'han volgut apoderar de la cimera atribuint l'agenda internacional als temes que els preocupen, com ara els propers passos per la recuperació econòmica de la pandèmia, el lliure comerç amb la Unió Europea i la problemàtica del canvi climàtic, així com els valors democràtics compartits. Per altra banda, els activistes esperaven que s'hi fixés una data concreta per complir amb el propòsit de reduir les emissions de carbó.

Charles A. Kupchan i Peter Trubowitz L'avenir du consensus internationaliste de Joe Biden

Segons els autors la gira europea de Joe Biden ha estat un èxit diplomàtic però per concretar la seva doctrina del *Build back better* i guanyar suport per a un nou consens internacionalista, el president americà ha de tenir en compte elements de política interior. Consideren que Si Biden vol assegurar-se que els Estats Units tornen de manera duradora, ha de reconstruir des del principi un ampli suport popular al multilateralisme. L'agenda de Biden per a la renovació nacional requereix una legislació ambiciosa i costosa. Per aconseguir-ho, Biden i els seus aliats al Congrés hauran de revisar les regles arcaïques del filibusterisme al Senat. Si Amèrica vol convertir-se en un far de la democràcia a l'estranger ha de redoblar el seu compromís amb la justícia social i els drets polítics a casa. El repte de Biden no és només tornar als Estats Units a l'escena mundial mitjançant una diplomàcia internacional exitosa, sinó també tornar a imaginar el que és políticament possible al seu propi país. Reformar i enfortint les institucions del país i fent que la seva política interior i exterior sigui més econòmicament inclusiva, Biden podrà reconstruir millor, com li agrada dir, d'una manera que sobreviurà a la seva presidència.

Tom McTague The Wreckage Donald Trump Left Behind

La cimera del G7 celebrada a Cornualla suposa el retorn de l'Aliança Atlàntica, malgrat la frustració d'Europa amb el proteccionisme americà en matèria de vacunes (que va començar amb Trump, però ha estat mantingut per Biden), les contínues disputes sobre el Brexit, el futur de l'OTAN, la preocupació per la ingerència russa i, en última instància, la Xina. Encara que es van pactar diversos acords tangibles, entre ells una taxa mínima de l'impost de societats i centenars de milions de dosis de vacunes que s'exportaran als països pobres, el tema central voltant del qual van girar els debats va ser la Xina. A diferència de 2018, quan els líders no van poder posar-se d'acord sobre com afrontar aquest espinós assumpte, el comunicat final sí que ha esmentat explícitament el país que està en la ment de tots. Un dels grans anuncis de la cimera va ser el pla occidental que hauria de servir de contrapès al multimilionari projecte d'infraestructures xinès *Belt and Road*, que els crítics consideren com un gegantesc pla per a estendre la influència de Pequín pertot el món.

James Crabtree The problem with the G7's plan to rival China's Belt and Road Initiative

Els rivals geopolítics de la Xina porten molt temps tractant de llançar una alternativa viable a la Iniciativa del *Belt and Road* de Pequín en matèria d'infraestructures. En el marc de l'última reunió del G7 sembla haver-hi indicis que es durà a terme un nou intent sota el nom de *Green Clean Initiative*. El president dels Estats Units, Joe Biden, sembla donar mostres d'un enfocament més seriós cap al tema que el seu antecessor i al seu país sembla cada vegada més còmode amb els seus plans de demanar préstecs lliurement per a invertir en infraestructures. Llavors, per què no fer el mateix a nivell internacional? Quin és el problema del pla del G7? Els diners, o més aviat la falta de finançament. Els detalls filtrats suggereixen que d'entrada la *Green Clean Initiative* no disposaria dels recursos suficients. És probable que el pla inclogui un compromís per a crear un marc estratègic, això és, el tipus de promesa vaga que no provocarà el pànic a Pequín. Una iniciativa d'aquest tipus només pot funcionar si es compta amb voluntat política i recursos. Les infraestructures són cares, i més encara si es tracta de projectes transnacionals com les línies ferroviàries o les xarxes elèctriques intel·ligents. També està en joc la credibilitat d'Occident. Les economies emergents observaran amb atenció la serietat amb la qual el G7 tracta de competir amb la Xina. Plans com el del G7, que prometen molt però aporten pocs recursos, corren el risc de fer més mal que bé.

Le Monde Vaccins contre le Covid-19 : « soft power » et poudre aux yeux

L'editorial del diari *Le Monde* considera que la donació anunciada durant la cimera del G7 de mil milions de dosis per mitjans de 2022 no converteix la vacuna en un bé públic mundial ja que als països rics encara els falta una estratègia real, unitària i coherent per garantir un accés equitatiu a les vacunes contra la COVID. Tot i que els europeus, més

sensibles des del principi a la qüestió de l'accés a les vacunes, es basaven en l'equació de tantes vacunes exportades com vacunes administrades a la UE, a finals d'abril els Estats Units han proposat lliurar 60 milions dosis d'AstraZeneca, una vacuna que no estava autoritzada en el seu territori. Posteriorment, al mes de maig, van proposar una renúncia temporal a les patents. Segons *Le Monde*, aquesta proposta, inaplicable immediatament perquè depèn de llargues negociacions al si de l'Organització Mundial del Comerç, era una cortina de fum, que prenia els europeus a contrapeu i ha obert el camí a una lamentable controvèrsia transatlàntica sobre els mèrits comparatius del repartiment de les vacunes, la transferència de tecnologia i l'alliberament de patents, quan de fet es tracta de mecanismes que són complementaris i haurien de ser objecte d'una estratègia coherent i unitària.

Thomas Pepinsky i Jessica Chen Weiss The Clash of Systems? Washington Should Avoid Ideological Competition With Beijing

D'acord amb els autors, el temor cap a la nova superpotència i hegemonia xinesa és ja un fet, com ho demostra el fet que, fins i tot després que el Tribunal de La Haia donés la raó a les Filipines respecte de les reclamacions de la Xina al mar de la Xina Meridional, el president de Filipines, Rodrigo Duterte hagi evitat enfrontar-se a Pequín i ha expressat el seu interès en cooperar en l'exploració del petroli. Així mateix, les iniciatives de la Xina a Myanmar continuen molt actives dins del marc de la *Belt and Road Initiative*, i Pekin ha demostrat ser un aliat molt valuós per a Aung San Suu Kyi quan el seu govern es va enfrontar a la condemna internacional en resposta al genocidi dels Rohingya. En definitiva, la Xina s'està tornant cada vegada més ambiciosa en els seus esforços per construir un ordre internacional més favorable als seus interessos.

Michael Beckley America Is Not Ready for a War With China

Tot i que els Estats Units han tingut una despesa militar de 16 bilions més que la de la Xina des del final de la Guerra Freda, els experts consideren que ara els EUA estan perdent aquesta batalla contra el gegant asiàtic. Tot i així, els nord-americans tenen al seu abast una gran quantitat de recursos i una estratègia viables per a controlar la expansió militar de la Xina. Hi ha un consens entre els experts de defensa des de fa més d'una dècada en que la forma de procedir seria la instal·lació d'armament d'alta tecnologia, com llançadors de míssils, avions no tripulats armats i sensors a la costa de la Xina. En canvi, l'estratègia militar americana consisteix en un nombre limitat de grans vaixells de guerra i avions de combat de curt abast que operen des de bases exposades al foc enemic. El Pentàgon gasta cada vegada més per mantenir menys forces, més antiquades i cada vegada més obsoletes. La solució que podria aportar-hi el govern de Biden hauria de ser la de redistribuir el màxim nombre de forces aèries i navals a Àsia i, d'altra banda, transferir missions no militars a agències civils. La reforma és possible en teoria, però posar-la en pràctica requerirà un lideratge clar i sostingut de primer nivell.

Oriana Skylar Mastro The Taiwan Temptation

Des que la Xina i Taiwan es van separar al 1949 després de la victòria dels comunistes a la Guerra Civil xinesa, les tensions han estat un element constant en les seves relacions. En els últims mesos, el president Xi Jinping ha deixat clara la seva ambició de resoldre la qüestió de Taiwan, ha declarat que està més disposat que els seus predecessors a fer servir la força i ha augmentat l'activitat militar al voltant de l'illa. D'altra banda, el suport per a la unificació entre la població i l'*establishment* militar està creixent. Segons una enquesta del *Global Times*, el 70% de la població xinesa creu necessari utilitzar la força per a la unificació de Taiwan amb la Xina continental. Alhora, cada vegada menys taiwanesos es consideren a si mateixos com a xinesos. En aquest context Pequín es prepara per a quatre grans campanyes que els seus estrategues militars creuen que podrien ser necessàries per prendre el control de l'illa, entre les quals hi ha atacs aeris per a desarmar objectius taiwanesos, una operació de bloqueig per aïllar l'illa de la resta del món, atacs aeris contra forces nord-americanes desplegades a la zona i un assalt amfibi contra la illa -que segons el Departament de Defensa del EUA, seria inviable ja que provocaria la intervenció internacional. En cas que la Xina decidís envair el país, els militars taiwanesos no tindrien cap opció, i segons les prediccions del Pentàgon i la RAND Corporation un xoc militar entre la Xina i els EUA sobre Taiwan acabaria amb una derrota dels EUA.

Anna Nemtsova What Joe Biden Can Offer Vladimir Putin

Des de l'inici de la seva presidència Biden ha parlat en repetides ocasions de com el món s'ha convertit en un escenari de confrontació entre dos bàndols -les democràcies liderades pels Estats Units i les autocràcies liderades per la Xina i Rússia- i ha argumentat que Washington ha de demostrar que la democràcia pot funcionar. En aquest marc, el president Putin ha de mantenir l'equilibri entre les dues grans faccions que cohabituen en el poder a Rússia: d'una banda els *siloviki*, o "homes del poder", un grup autocràtic recolzat per les agències de seguretat, i de l'altra els tecnòcrates, un grup de gestors competents liberals que semblen dominar les qüestions econòmiques. Però sembla que això està canviant i que els *siloviki* han guanyat la partida atès que monopolitzen gairebé tots els aspectes del govern de Putin i estan imposant la seva voluntat a la societat russa. En aquest sentit, les sancions occidentals han reforçat el poder de Putin, atès que la nova Guerra Freda no fa més que reforçar la legitimitat del poder autoritari. En darrer terme cada vegada que el liberalisme occidental passa per dificultats, els conservadors russos es fan més poderosos.

Katrina Manson et al. Biden, Putin and the new era of information warfare

Segons el departament d'estat dels EUA, la pàgina web canadenca *Global Research*, que ha publicat diversos articles alertant sobre la suposada perillositat de les vacunes contra la COVID-19, és en realitat una font de desinformació de l'ecosistema de propaganda rus. A banda de la intensificació de les campanyes de desinformació sobre la vacunació per part

de Rússia, també se li atribueixen ciberatacs i incidents de hackeig que els funcionaris americans consideren que tenen l'objectiu de socavar les institucions i la democràcia. En aquest sentit, l'expert en propaganda Bret Schafer afirma que hi ha una campanya molt més dura contra l'administració Biden que la que hi havia en contra de Trump. Per a fer referència a aquestes estratègies és més adient utilitzar el terme "malinformació" en lloc de "desinformació", ja que no es tracta, generalment, d'informació inventada, sinó de donar la informació en un context enganyós per tal de fomentar la divisió entre els receptors. Això és precisament el que ha passat amb el discurs complotista sobre les vacunes contra la COVID-19: han utilitzat narratives preexistents per a amplificar-les i generar desconfiança social.

Jay Mens The Perils of the Iranian Presidency

Les guerres d'influències que es dirimeixen al si del poder a Teheran han estat un problema endèmic de la vida política iraniana des de 1979. En aquest context, sembla que Ebrahim Raisi, recentment elegit president, més que competir amb Jamenei, serà el còmplice perfecte del pla de Jamenei per fer que la República Islàmica de l'Iran sigui més "islàmica" i menys "república". Com ja va succeir l'any 2005, Jamenei està aplanant el camí perquè el president de torn desfaci vuit anys de reformes. Els desastrosos resultats econòmics de la presidència de Rouhani -produïts en part per la decisió dels Estats Units de 2018 de reimposar àmplies sancions- han facilitat l'atac de Jamenei als reformistes.

Thomas L. Friedman The Best Anyone Can Hope For With Iran Is Pretty Bad

En aquest article, Thomas L. Friedman analitzar el pacte nuclear entre Iran i els EUA i considera que és impossible tractar eficaçment amb el règim islàmic de l'Iran, a la vegada que el país és massa gran com per envair-lo i el seu règim massa consolidat com per ser enderrocat des de l'exterior. Amb tot, les seves estratègies per dominar els seus veïns àrabs sunnites o per destruir l'Estat jueu són massa perilloses com per ignorar-les. Paral·lelament, el conflicte amb els Estats Units i Israel serveix com a eina essencial per enrocar-se al poder, reforçar el control sobre la població i dominar també els xiïtes de l'Iraq, el Líban, Síria i Iemen. En el context actual, el president Biden, que vol centrar-se en la reconstrucció interior i en la lluita contra la Xina, vol donar pausa durant un temps al programa nuclear iranià i gestionar diferentment la problemàtica regional.

Shmuel Rosner Did Israel Just Have a Constitutional Revolution?

Israel, que acaba de celebrar quatre eleccions legislatives en dos anys degut a la incapacitat per a formar govern, és un país cada vegada més polaritzat. No existeix una majoria natural de govern, i sembla que en els pròxims anys sempre seran necessàries complexes coalicions per a formar govern. El nou govern d'Israel s'ha pogut constituir finalment per una raó: posar fi als més de dotze anys en el poder del primer ministre de

Benjamin Netanyahu. Aquest és el començament d'una era en la qual Israel ja no té realment un primer ministre. Nominalment, el nou primer ministre d'Israel és Naftali Bennett. Però com el seu petit partit de dretes, Yamina, només controla sis dels 120 escons de la Knesset, necessitava socis d'altres set partits de tot l'espectre ideològic, que estan d'acord en molt poques coses. Dins de dos anys, està previst que hagi de cedir el càrrec de primer ministre a Yair Lapid, el líder del partit Yesh Atid. En realitat, cap dels dos no pot fer res sense el consentiment de l'altre, a causa d'una llei que a la pràctica atorga a cadascun el poder de veto. En definitiva, el resultat se sembla bastant més a l'antic sistema romà dels dos còsols que no pas al sistema tradicional israelià.

Catalonia, Spain, Europe

Josep Maria Vallès Después de los indultos

Josep Maria Vallès argumenta que els indults haurien de donar el tret de sortida del que serà amb seguretat una llarga marxa. Hauria d'estar oberta a tots desitgen trobar un nou i raonable modus vivendi per a les relacions Catalunya-Espanya i superar el bloqueig actual. Exigeix als participants reconèixer-se mútuament, amb el seu respectiu bagatge de creences legals, polítiques i culturals, diferents entre si i profundament arrelades. Amb consciència plena que no comparteixen del tot ni el ritme, ni els passos a seguir, ni l'objectiu final. És així perquè la confiança recíproca entre els actors és baixa després que la legitimitat institucional i el capital social s'hagin vist seriosament erosionats durant els últims vint anys. Tant a Catalunya com a Espanya. No obstant això, malgrat totes les limitacions, no sembla que hi hagi una altra solució realista al conflicte que no sigui emprendre aquesta llarga marxa i preparar-se perquè progressi. Perquè així sigui, convé tenir consciència d'alguns dèficits en el punt de partida i de previsibles paranys que amenaçaran el trajecte. Potser és bo, per tant, comptar amb una sintètica "rough guide" que ens adverteixi de la duresa del recorregut i ens previngui contra il·lusions prematures. En darrer terme, després dels indults, una nova relació entre Catalunya i Espanya ha d'avançar sense pressa en la recerca de solucions esglaonades i obtenir l'aprovació popular dels seus resultats a través de les urnes

José Antonio Martín Pallín El problema no es el indulto, es la sentencia

José Antonio Martín Pallín, comissionat de la comissió internacional de juristes, s'escandalitza que es consideri des de determinats sectors els indults com un atac als pilars de la separació de poders, molt especialment s'invoca els indults com un atac als pilars de la separació de poders, la qual cosa queda desmentida pel precedent dels 18 indults que ja han concedits a Espanya a fi d'aconseguir estabilitat política. D'altra banda, també incideix en que els tres partits polítics -PP, Vox i Ciutadans- que ja han anunciat un reguitzell de recursos davant la Sala Tercera del Tribunal Suprem potser ignoren que l'article 19 de la llei reguladora només contempla l'exercici de l'acció popular en els casos expressament previstos per les lleis, circumstància que no concorre en la llei de l'indult.

Josep Ramoneda Voler i votar

El passat 13 de juny, la presidenta Díaz Ayuso va qüestionar, durant una concentració en contra dels indults que va resultar ser un fracàs, la possibilitat que el rei signés els indults, acusant-lo de còmplice. A això cal sumar-hi els senyals de distensió que venen de l'independentisme. Tot això porta a pensar que la demanda social gira cap a buscar punts d'entesa i pacificació, i es va assumint el que és obvi: que la independència per la via de la ruptura és inviable, ara mateix. Ara que l'independentisme ja ha consolidat la seva majoria parlamentària i ha aconseguit petites victòries judicials a nivell europeu, que posen en evidència la politització de la justícia espanyola, s'han de trobar vies per arribar a acords. Perquè la via política sigui viable com a forma de retrobament calen, principalment, dues coses: voler i votar. D'una banda, que una àmplia majoria de les dues parts accepti que no hi ha altra via que aquesta, i de l'altra la figura del referèndum, que serà imprescindible per a legitimar les etapes que es vagin superant. En tot cas, en la consciència dels límits hi ha la possibilitat de crear punts de trobada, però si es perd la noció dels límits i es creu que la defensa de la pàtria dóna dret a tot sempre s'acaba per la via autoritària.

Ferran Sáez Dues esquerdes paral·leles

Al parer de l'autor, la dificultat per formar govern a Catalunya, superada in extremis, va mostrar la fragilitat de l'independentisme institucional, que cada dia que passa té menys a veure amb el social. Però, que a l'altra banda de l'Ebre hi ha una esquerra paral·lela al si de l'unionisme como ho demostren la convocatòria fallida en contra dels indults a la Plaza de Colón o la derrota de Susana Díaz as les primàries del PSOE a Andalusia. Així doncs, tots dos fronts saben que no poden guanyar en termes absoluts, malgrat que les respectives faccions hiperventilades facin veure que sí. S'equivocarà molt el govern espanyol si vol edificar un projecte més o menys sòlid i durador a còpia de burxar en l'esquerra que ara hi ha al si de l'independentisme institucional. I a l'inrevés: si el govern català percep els darrers fets com una mera debilitat de l'adversari de la qual pot treure rèdit a curt termini, cometrà un error important. La composició d'ambdós governs fa que tot resulti precari i obliga a plantejar qualsevol qüestió rellevant sempre a curt termini. Pere Aragonès i Pedro Sánchez han assumit un risc sent conscients que a curt termini tindrà un preu per a l'estabilitat dels seus respectius governs. Fins aquí, res de nou. El que resulta més difícil de determinar és fins a quin punt seran capaços de superar el joc fàcil d'aprofitar-se de les esquerdes alienes i assajar un plantejament propositiu que sigui alhora nou i realista. El peix al cove no és nou, la lluna en un cove no és realista i el cove esquerdat no és ni una cosa ni l'altra.

The Guardian On Catalonia's jailed separatists: time for magnanimity

L'editorial del diari britànic *The Guardian* analitza els indults decretats pel govern espanyol

i assenyala que Pedro Sánchez ha assumit un risc polític considerable en considerar que ha arribat el moment de començar un procés de reconciliació i que la societat espanyola ha de passar d'un mal passat a un futur millor, i això requerirà magnanimitat. Dins del moviment independentista català, també hi ha signes encoratjadors de que la postura maximalista dels darrers anys està donant pas a un nou realisme. Així, l'ex vicepresident Junqueras ha admès que els líders independentistes havien comès errors i que un enfocament unilateral per aconseguir la independència ja no era viable. En darrer terme, el rotatiu considera que la resposta excessiva i autoritària de Madrid, encapçalada per Mariano Rajoy i els jutges del Tribunal Suprem, no va fer més que empitjorar les coses. Quatre anys després, Sánchez té raó en veure els indults com un pas necessari per garantir que mai no es repeteixi aquesta seqüència d'esdeveniments.

Manuel Carvalho A grandeza no risco de Pedro Sánchez

L'editorial del diari portuguès *Público* adverteix que a la democràcia espanyola li falta l'ingredient fonamental de les democràcies: l'espai de compromís. Considera que el procés independentista va instigar la intolerància, consumir la ruptura entre segments importants de la societat, promoure la violació de les normes constitucionals, comportar l'empresonament dels polítics catalans com si fossin delinqüents comuns, augmentar l'extremisme i submergir Espanya en una crisi que sembla no tenir final. En aquest context, la decisió del president del Govern de procedir a l'indult dels presos catalans es pot llegir com una capitulació, una renúncia als principis o una assumptió de la culpabilitat del règim. Hi ha, però, una altra manera de mirar-lo: com un acte de coratge que construeix ponts de diàleg i que pot aïllar el radicalisme de la dreta i dels independentistes més radicals. És cert que no hi ha cap garantia que aquest gest pugui fomentar la moderació. Però els indults suposen una oportunitat: si la intransigència i la intimidació han tingut un mal resultat, potser el diàleg i l'aposta per l'harmonia poden tenir un final millor. Imposar el dret penal en processos polítics sempre és més fàcil que no pas estendre la mà. La grandesa dels demòcrates també es mesura en aquest tipus de decisions.

Agustín Ruiz Robledo ¿Existe control de constitucionalidad en España?

Davant la pregunta de si existeix control de la constitucionalitat a Espanya, qualsevol persona mitjanament informada contestaria que sí, perquè el Títol IX de la Constitució crea un Tribunal Constitucional. No obstant això, al llarg de la pandèmia de COVID-19, l'autor assenyala que el TC ha acumulat molts casos sense resoldre ni admetre a tràmit i que, en comparació amb altres òrgans anàlegs del món, el tribunal espanyol ha brillat per la seva inactivitat durant la pandèmia. Un Tribunal Constitucional que no resol els assumptes que se li presenten a temps que les seves sentències —siguin les que siguin— incideixin en els assumptes controvertits és dubtós que sigui un veritable mecanisme de control de la constitucionalitat. Algú pot pensar que el seu retard en dictar sentència ja és una manera de resoldre el cas. No fa gaire, s'ha filtrat que el Constitucional dictarà la seva primera sentència sobre un punt especialment polèmic: si l'estat d'alarma és cobertura suficient per

a decretar els confinaments domiciliaris. Una altra qüestió que s'està aplicant cada dia i que ha d'abordar amb rapidesa és si és constitucional la reforma legal que ordena que els tribunals superiors autoritzin les mesures adoptades per les autoritats sanitàries autonòmiques que impliquin restriccions generalitzades de drets fonamentals. Aquest és un mandat que no respecta la divisió de poders, propi d'un govern dels jutges, una critarquía que no és contemplat per la Constitució.

Caroline de Gruyter Is Europe Any Good at Soft Power?

Caroline de Gruyter s'interroga a *Foreign Policy* sobre la capacitat de la Unió Europea a desplegar una estratègia de *soft power* i destaca el potencial que tenen les beques i altres formes de diplomàcia cultural, molt per sobre de mesures com ara l'adopció de sancions (com les que s'han aplicat darrerament a la Xina, Rússia i Bielorússia). Recorda que un dels majors èxits de la integració europea ha estat el programa d'intercanvi Erasmus, que permet a estudiants i professionals estudiar i practicar el seu ofici en un altre país europeu durant sis mesos.

Andrés Gil a UE y Biden firman 36 puntos de un acuerdo impensable hace un año

Andrés Gil subratlla la importància de la nova etapa iniciada a la Casa Blanca pel que fa a les relacions amb la UE i destaca que la tornada del multilateralisme amb l'arribada de Biden a la Casa Blanca ha quedat clara després de la gira europea del president. La recuperació del vincle transatlàntic és fonamental per tal d'establir agendes de treball i compromisos per a incidir de forma positiva en el planeta: proposta d'impost universal d'almenys el 15% per a les multinacionals; definició d'estratègies comunes entre els EUA i la UE pel que fa a la Xina i Rússia; final de la guerra comercial de 17 anys entre la UE i EUA per la competència entre Airbus i Boeing; i retorn dels EUA a la Organització Mundial de la Salut, a l'Acord de París i al multilateralisme en general.

Open Democracy We need a new university for eastern Europe

Open Democracy publica un manifest signat per nombrosos acadèmics que assenyalen que Europa ha de reaccionar davant la violència dels atacs de les autoritats russes i bielorrusses i afirmen que els intents de boicot i les declaracions empàtiques de suport no són suficients. Consideren que és necessari un enfocament holístic que complementi la política tradicional implicant els ciutadans en lloc dels governs, creant noves oportunitats en lloc de limitar-se a les relacions establertes. La Unió Europea i els seus Estats membres haurien de revisar la seva política cap als seus veïns de l'Est i revitalitzar els seus organismes, com el Consell d'Europa. La clau de l'èxit és tractar directament amb les poblacions de Bielorússia, Rússia i altres veïns de l'Est. En la situació actual, insten les autoritats europees a tornar a canalitzar una part de l'ajuda congelada de la UE per a fer costat a la societat civil, l'educació i la mobilitat. Es necessiten polítiques i fons generosos per a visats, subvencions

i beques, per a visites acadèmiques, terapèutiques i humanitàries. Cal crear oportunitats per als joves de Rússia, Bielorússia i altres països autoritaris donant-los suport mitjançant institucions transnacionals d'ensenyament superior com l'Institut Universitari Europeu, la Universitat Centreuropea, la Universitat Europea Viadrina de Frankfurt, la Universitat Europea d'Humanitats, el Col·legi d'Europa i CIVICA (una aliança de vuit universitats europees de ciències socials).

Xavier Mas de Xaxàs La mayoría de europeos cree que la UE está rota

Mas de Xaxàs subratlla arrel d'una enquesta del Consell Europeu de Relacions Exteriors (CERE) que la mala gestió de la pandèmia, especialment durant l'arrencada de la campanya de vacunació, ha reduït la confiança dels europeus en les seves institucions. Fins al punt que una majoria considera que la UE està trencada perquè no ha pogut protegir-los de virus i de la consegüent crisi econòmica. No obstant això, l'enquesta assenyala que, malgrat aquesta nova decepció, els líders europeus encara disposen d'una oportunitat en tant que la majoria de ciutadans creu que la UE encara pot ser útil si aconsegueix donar respostes conjuntes i eficaces als reptes globals. Això implica més cooperació interna i més projecció internacional o, el que és més o menys el mateix, més integració política i militar. Susi Dennison, directora del programa Poder Europeu en el CERE i coautora de l'enquesta, considera que la UE es troba ara en una cruïlla i que les decisions que prengui determinaran el seu futur a llarg termini. Un futur que passa pel multilateralisme, la defensa dels drets humans i dels valors democràtics, així com en l'enfortiment de l'estat de dret.

Democracy, diversity and culture

Nuria Alabao Los posfascismos: ¿excepción o continuidad?

Nuria Alabao argumenta a la revista *Contexto* que l'auge de l'extrema dreta en les democràcies lliberals no s'haurien de veure com una disrupció, sinó com una conseqüència lògica d'algunes polítiques. Així, les privatitzacions massives i l'auge de l'individualisme, amb la consegüent destrucció de teixit social, han provocat que apareguin grups d'extrema dreta que fan apologia de l'etnonacionalisme i que escampen la por respecte de tots aquelles que són diferents, ja siguin migrants, MENA, persones trans o col·lectius minoritaris. En darrer terme, aquests post feixismes suposen una continuació de la pitjor cara del neoliberalisme, i se'ls ha de combatre a través de la redistribució igualitària de la riquesa i amb radicalitat democràtica.

Alain Garrigou Souveraineté sanitaire

Alain Garrigou manifesta a *Le Monde Diplomatique* que des dels seus inicis, la COVID-19 ha plantejat moltes qüestions polítiques que, després d'haver estat posades en sordina degut a

l'emergència sanitària, ara ressorgiran i s'amplificaran. Sense prejudicar tot el que queda per descobrir pel que fa a la gestió de la pandèmia, considera que el que ja sabem és molt inquietant i que cal començar a exigir respostes tot assumint el risc d'obtenir explicacions aproximades. Així per exemple apunta a l'escassetat de màscares, de tests, i de vacunes que han existit a tots els països en un o altre moment. Com han pogut caure una i altra vegada els governs en els mateixos errors? La salut és una mercaderia com qualsevol altra que es pot deixar al lliure albir de l'economia de mercat? Vistes les coses, sembla que la resposta és sí i aquest és sens dubte el principal delictes d'un capitalisme financer que accepta que l'armament sigui una prerrogativa dels estats i que no s'hi apliquin les normes de l'Organització Mundial del Comerç. El mateix passa amb la indústria farmacèutica. En aquest context, la idea de convertir les vacunes contra la COVID en un bé públic mundial és una necessitat peremptòria. Al cap i a la fi, existeixen precedents històrics. A finals del segle XIX, l'Institut Pasteur va enviar els seus investigadors a la Xina i als països de l'Imperi Britànic per frenar la pesta i la vacuna, per la seva banda, es va distribuir de forma gratuïta a l'Índia com a bé públic. Avui, en canvi, la indústria farmacèutica defensa la lògica del benefici quan ha rebut subvencions colossals per part de totes les administracions públiques.

Chantal Maillard Utopías

La filòsofa Chantal Maillard proposa a *La Maleta de Porbou* una sèrie de plantejaments de cara al futur que caracteritza d'utopies. En primer lloc, l'aposta per un món millor suposa treballar a nivell global i que els governs donin suport a les mesures necessàries, per la qual cosa haurien d'estar formats per persones educades políticament, ètica i sentimentalment. Una segona utopia es proposa pensar que en una societat políticament educada no hi hauria necessitat de partits excepte per a debatre qüestions d'infraestructura, mai de justícia pública, i que actualment, els partits no sempre els lideren persones qualificades. La tercera utopia planteja la necessitat de reavaluar la consciència de la nostra superioritat per sobre d'altres espècies. La quarta utopia defensa que hem de substituir el valor del càlcul i del valor del benefici pel de la convivència. Finalment, la cinquena considera que les ciències han seguit fins ara la mateixa lògica del sil·logisme aristotèlic, i que cal fer un canvi cap a l'ús de la metàfora.

Íñigo Errejón Nous nous battons pour le futur, pas pour le passé

En aquesta entrevista a *Le Grand Continent*, Íñigo Errejón lliura el seu punt de vista sobre les eleccions a l'Assemblea de Madrid del maig passat, marcades per la victòria de la dreta i la pèrdua d'impuls del PSOE. Al llarg de l'entrevista es planteja si els bons resultats obtinguts pel nou partit d'esquerres, Más Madrid, suggereixen una reconfiguració duradora del panorama polític espanyol i si formen part d'una dinàmica europea més àmplia. També incideix en el tema del fons de recuperació europeu i alerta de que el PSOE creu que pot ser reformista sense tocar ni els privilegis del bloc oligàrquic. En aquesta sentit, considera que a Espanya, un dels problemes més grans que hi haurà amb els fons europeus serà la dificultat d'implementar-los. Les administracions públiques han estat durament afectades

per les polítiques de retallades de la darrera dècada. És possible que Espanya no gastí tots els diners que Europa està disposada a donar perquè les administracions públiques no els poden gestionar correctament. Això podria empènyer el govern a donar bona part dels diners a les grans empreses, ja que disposen de més marge de maniobra i d'instruments les administracions públiques per desenvolupar projectes.

Najat El Hachmi Cuando la identidad sepulta la igualdad

L'autora reflexiona en aquest article sobre el significat de la identitat. Si anem al diccionari podem trobar-ne múltiples definicions i quan ho preguntem al nostre entorn sempre trobem la mateixa resposta: conflicte. Najat El Hachmi planteja que passa quan s'ha nascut en un país estranger i hom ha hagut de desplaçar-te en un altre país de característiques físiques totalment diferents: en aquest cas la identitat de la persona desplaçada de per si ja representa un conflicte. La següent pregunta que ens obliga la societat a fer-nos és: Es pot garantir la llibertat de tots els ciutadans quan establim que les organitzacions grupals tenen tant o més pes que els individus? La identitat és un problema quan el que és li impedeix ser, en realitat, ser sense més, sense haver de donar explicacions ni justificar-se, sense que hagi de veure obligada a encaixar en els paràmetres que van establir altres. La identitat és conflictiva no des de la nostra percepció interna sinó des dels límits que s'han imposat des de fora. El que resulta molt més difícil és neutralitzar formes més sofisticades de rebuig com la que suposa empresonar "l'altre" en una suposada essència, en la seva identitat.

Branko Milanović The marginalisation of Africa

En el seu article a *Social Europe*, Branko Milanović argumenta que Àfrica està marginada en l'economia i la política contemporànies, i que està sotmesa a tres tipus de marginació: objectiva, objectivada i subjectiva. La primera és causada per la pobresa. Àfrica no està a l'avantguarda dels nous problemes econòmics i socials que sorgeixen en les economies avançades. Tampoc no disposa de fons per a mantenir nombrosos intel·lectuals que creïn teories i un clima intel·lectual. Objectivament, tots dos problemes són causats per la pobresa. Pel que fa a la marginació objectivada, es refereix al fet que, si bé Àfrica no genera de manera autònoma temes d'estudi, sovint s'utilitza com a camp de recerca perquè s'examinin temes definits pel Nord. No obstant això, aquests temes poden o no tenir molt a veure amb els països africans i poden o no tenir un efecte real sobre el terreny a Àfrica. Finalment, els països africans han contribuït a la seva marginació en no haver desenvolupat contraparts acadèmiques i polítiques més fortes. Segons l'autor, aquesta marginació subjectiva és auto induïda. És en la marginació subjectiva on els governs podrien obtenir alguns primers èxits: es requereix gastar una major part del producte interior brut en recerca, crear universitats i grups de reflexió molt millors i atreure investigadors estrangers que, si visquessin més temps als països africans ja no veurien els temes africans com una bona manera de publicar un article, sinó que participarien plenament en la vida acadèmica.

Sue Alpern The Peril of Not Vaccinating the World

Des de les pàgines de *The New Yorker* Sue Alpern adverteix dels perills de no vacunar massivament els països que no pertanyen al club dels privilegiats. L'estiu passat, més d'un centenar de premis Nobel, ex caps d'estat, líders religiosos i empresarials van instar l'Organització Mundial de la Salut a decretar les vacunes covid-19 com a bé públic. També van demanar a l'OMS d'establir un comitè internacional encarregat de controlar la investigació de les vacunes i garantir un accés igualitari a la per a tots els països i totes les persones en un termini concret. Però cal admetre que malgrat la posada en marxa de COVAX, una iniciativa destinada a distribuir equitativament les vacunes contra la COVID-19, el mecanisme no ha acabat de funcionar ja que d'acord amb les dades de la plataforma [Our World in Data](#) mentre el 23,4% de la població mundial ha rebut almenys una dosi de vacuna i s'han administrat més de 3.000 milions de dosis a nivell mundial, només el 0,9% de la població dels països amb ingressos baixos ha rebut almenys una dosi.

Economy, welfare and equality

Andreu Mas-Colell Mejorar el turismo

L'ex-conseller d'economia de la Generalitat Andreu Mas-Colell constata que la commoció de la pandèmia ha estat un experiment radical: ara sabem què passaria si eliminéssim de sobte el turisme de sobte. Seria un desastre econòmic. Per tant, a curt termini cal que els turistes tornin i es recuperi la situació d'abans de la pandèmia ja que la gran massa de treballadors del turisme no és reconvertible immediatament. Però la pandèmia també ha demostrat que si bé el turisme és un sector econòmic que ha de seguir tenint un paper important en una economia ben diversificada com la catalana, no hauria, en canvi, de convertir-se en primordial. Una línia de millora radica en la constatació que els turistes són visitants, però que hi ha moltes varietats de visitants que no són turistes i que ens convenen. Tenim oportunitats: Catalunya té condicions ideals per atraure estudiants, ja és potent en conferències i congressos, ho pot ser més en festivals, podria créixer molt en nòmades digitals (el marc fiscal hauria d'adaptar-se). El turisme genera beneficis i costos. Sovint, el debat públic es desplega com si es volguessin mantenir tots els beneficis sense costos. Si admetem que els turistes ens donen connexions amb el món, ocupació per a molta gent que ho necessita, viabilitat per a molts petits negocis etc, hem d'entendre que els veurem pel carrer i acceptar que voldran anar als llocs més atractius. El que cal fer és microgestionar. Tenim marge de millora. Podem treballar per crear noves destinacions a l'interior de Catalunya, on no hi haurà conflicte amb la població local. I on n'hi ha, potser podem posar franges horàries: matí per als turistes i la tarda per als locals. També podem regular la tipologia de botigues i utilitzar taxes turístiques per millorar la qualitat.

Michael Hirsh Is Biden's Global Corporate Tax a Revolution—or a Retreat?

Michael Hirsch destaca a *Foreign Policy* que una de les fites importants, per no dir històriques de la darrera cimera del G-7 ha estat l'adopció d'un impost mínim sobre les societats. En efecte, fins ara les taxes efectives que cobren paradisos fiscals com Irlanda estan molt per sota del mínim acordat del 15%. La taxa nominal d'Irlanda és del 12,5%, però degut a tota mena d'excepcions i facilitats que es donen a les empreses, la taxa real és inferior a l'1% per a moltes corporacions, especialment les tecnològiques. Si bé es cert que el president nord-americà buscava un objectiu més ambiciós que oscil·lava al voltant del 21%, no ho ha aconseguit i s'ha hagut de conformar. Es tracta doncs de revertir la carga que han de suportar els treballadors i obligar les empreses que contribueixin més.

Derek Thompson Winners and Losers of the Work-From-Home Revolution

A parer de l'autor, l'avaluació del teletreball que s'ha generalitzat duran la pandèmia és encara una mica confusa. El teletreball pot acabar amb la productivitat, però també pot provocar-ne l'increment. Obstaculitza el tipus de treball en equip que és essencial en les empreses de l'economia del coneixement però aquestes mateixes empreses diuen que el convertiran en una característica permanent. Sigui com sigui, la revolució del teletreball produirà guanyadors i perdedors. En l'últim any, el grup més està satisfet amb el teletreball és el dels homes de 30 i 40 anys amb ingressos alts, segons l'enquesta realitzada a 30.000 treballadors nord-americans, i les empreses més rendibles són més propenses a dir que estan planejant fer del teletreball una part central del seu negoci. Així doncs, els guanyadors immediats més probables de la revolució del teletreball són aquells que, des del punt de vista econòmic, ja estan guanyant. Un altre grup de guanyadors són els introvertits del treball i les persones que gaudeixen de l'ús d'eines de comunicació en línia. Per a aquest últim grup, el teletreball redueix l'ansietat de la jornada laboral. Finalment, també cal tenir en compte als propietaris i empreses dels centres urbans, ja que les fórmules de treball híbrid impliquen menys desplaçaments, i menys desplaçaments significa menys consumidors als nuclis urbans.

Peter Bofinger It's time to rewrite the macroeconomic rulebook for the euro area

Peter Bofinger analitza la política fiscal europea a *Social Europe* i adverteix que aquesta necessita canvis després que la pandèmia provoqués que el deute públic es disparés a una mitjana del 120% del PIB i quedés així molt lluny del 60% que s'establia al Tractat de Maastricht. El 2013, el Pacte Fiscal Europeu va fixar una restricció de deute als seus estats membres i va instaurar el Banc Central Europeu com a garant de la estabilitat dels preus, a través de la pujada de les taxes dels tipus d'interès, per tal d'evitar una situació d'inflació. Ara caldria apostar per una cooperació entre els governs europeus i el BCE mitjançant la qual es tractessin d'identificar les causes de la pressió inflacionària i posar-hi remei, complementant la pujada de tipus d'interès amb solucions concretes.

The Economist Covid's unequal effect on companies. The winners and losers, according to the OECD

El diari *The Economist* es fa ressò d'un informe de la OCDE que apunta que si bé les perspectives mundials milloren, els resultats són molt diferents segons els països i no es tracta d'una recuperació ordinària. És probable que continuï sent desigual i que depengui de l'eficàcia dels programes de vacunació i de les polítiques de salut pública. Alguns països s'estan recuperant molt més ràpid que d'altres i per exemple Corea i els Estats Units ja estan recuperant els nivells de renda per càpita anteriors a la pandèmia mentre que es preveu que gran part d'Europa trigui gairebé 3 anys a recuperar-se. A la vegada, mentre les taxes de vacunació avancen bon ritme en moltes economies avançades, els països més pobres i amb mercats emergents s'estan quedant enrere. En essència, en un món globalitzat i interconnectat, cal deixar clar que si no es protegeix tothom, no es protegeix ningú.

Sustainability and climate change

The Economist China's climate sincerity is being put to the test

The Economist analitza i qüestiona les estratègies de la Xina segons les quals les emissions xineses de CO2 assolirien el seu màxim al 2030, i que al 2060 el país aconseguiria la neutralitat en matèria d'emissions. Per aconseguir-ho, s'han construït grans parcs eòlics i de plaques solars, però ara mateix, el carbó subministra prop del 60% de l'energia del país, i el seu ús ha augmentat des que Xina es va adherir a l'acord Climàtic de París. Tot i les peticions dels EUA i de la UE, els bancs de desenvolupament xinesos continuen prestant milions de dòlars cada any per a reconstruir plantes de combustió de carbó. El paper de l'agència de planificació econòmica està per sobre del ministeri de medi ambient i les regles que regulen l'esquema d'emissions s'han relaxat, de manera que només un grapat de plantes s'enfronten a restriccions reals.

Andreu Merino No pot haver-hi creixement si no és sostenible: Foment i ecologistes, lluny del consens sobre l'aeroport

En aquest debat entre el secretari general adjunt de Foment del Treball, Salvador Guillermo, i el portaveu de la plataforma pel decreixement del port i l'aeroport Zeroport, Jaume Osete, s'ha discutit sobre la ampliació de l'aeroport del Prat. Des de Foment es considera que l'ampliació contribuiria a la recuperació econòmica del país a través de la creació d'un hub internacional, passant dels gairebé 53 milions de viatgers al 2019 als 70 milions, i considera que és compatible amb la preservació del medi ambient a través d'obrir possibilitats de tenir els millors vehicles des del punt de vista mediambiental. Osete, en canvi, considera que es tracta d'una proposta antiquada, que no encaixa amb els objectius climàtics i ecològics de la UE i la ONU. Guillermo parla de les compensacions de finques protegides com "la Ricarda", a les que Osete respon amb incredulitat, fent referència a les

falses promeses de compensacions de l'última ampliació, i destaca que els especialistes ja han admès que la compensació és inevitable, perquè els ecosistemes no es poden traslladar, i que no és compatible tenir milions de turistes agafant avions amb la reducció d'emissions, perquè són estratègies irreconciliables. Proposa deixar de treballar per una economia basada en el turisme i que genera pobresa, i reorientar l'economia de forma ràpida cap a l'economia del benestar, evitant les pressions dels lobbies econòmics. Guillermo, en canvi, defensa que l'ampliació suposaria un benefici per a l'interès general, i que l'abandonament del turisme és inviable perquè és el que la gent desitja, mentre que el representant de Zeroport defensa que la única sortida és limitar el nombre de vols.

Pierre Charbonnier Ouvrir la brèche : politique du monde post-carbone

Des de les pàgines de *Le Grand Continent* Pierre Charbonnier anticipa el futur món postcarboni i afirma que, més enllà de l'alternativa estèril entre el capitalisme baix en carboni i l'apocalipsi, Europa té els mitjans i els recursos per bastir una proposta política menys dependent de l'esperit de conquesta que les de la Xina i els Estats Units. En un context on Europa és poc probable que obtingui els majors beneficis de la transició verda tal com es concep a Pequín o Washington, i on tampoc no té una necessitat urgent de creixement degut als imperatius del desenvolupament que coneixen altres regions, l'escenari econòmic il·limitat post-carboni és, més que per a cap altra part del món, una aposta arriscada. La descarbonització de l'economia mundial serà per a Europa una prova on es configurarà la seva actitud cap al futur. L'autor alerta que les properes transformacions del nostre entorn econòmic i tècnic poden reproduir allò que la gran acceleració havia provocat als anys cinquanta, és a dir, una despolitització absorbida pel creixement del consum i una aparent pau social.

Gérard Horny Une pénurie de pétrole en Europe après 2030 pourrait être une aubaine pour le climat

La producció dels principals proveïdors de petroli de la Unió Europea corre el risc d'iniciar un declivi irreversible. Aquesta amenaça hauria d'incitar els estats a lluitar amb més decisió contra el canvi climàtic. En aquest context, presentar la reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle com una restricció que pesa sobre la nostra economia probablement seria un error. Al contrari, és una oportunitat per dur a terme una política coherent: lluitant contra el canvi climàtic, reduïm la nostra dependència de les importacions que en el futur poden arribar a ser problemàtiques i amenaçar la nostra seguretat energètica. Sens dubte, és possible discutir la millor manera de reduir el nostre consum de petroli i altres combustibles fòssils, però no ens hem d'equivocar d'enemics. Al contrari del que semblen pensar molts ecologistes, el futur no es construirà contra les companyies petrolieres, sinó amb elles. Això és encara més cert, ja que, sigui com sigui, encara necessitarem combustibles fòssils durant molts anys: la transició energètica és un exercici arriscat que requerirà una perfecta coordinació entre tots els actors. Però aquesta coordinació no es produirà espontàniament, s'haurà d'organitzar. Els inversors i els

industrials tenen un paper principal a jugar, però només ho faran si les regles del joc són clares, si saben on volen anar els estats i a quin ritme, si s'adapten els ajustaments necessaris al marc regulador, i els camps fiscals, intervenen en el moment adequat.

The Economist Bunged up: How the green boom could get stuck

El diari *The Economist* alerta que a mesura que l'economia mundial es reactiva, l'escassetat i les pujades de preus afecten estan produint un coll d'ampolla derivat de l'escassetat de metalls i de les limitacions de la terra, que amenacen amb frenar l'auge de l'energia verda. Així per exemple es calcula que el preu dels cinc minerals utilitzats en els cotxes elèctrics i a les xarxes elèctriques s'ha disparat un 139% durant l'últim any. Per a mantenir el rumb cap a l'objectiu de zero emissions, l'any 2030 la producció anual de vehicles elèctrics hauria de ser deu vegades superior a la de l'any passat i el nombre d'estacions de recàrrega en carretera, 31 vegades major. La base instal·lada de generació d'energia renovable ha de triplicar-se. D'altra banda, la principal raó del dèficit d'inversió de les empreses és que es triga massa a aprovar els projectes i el seu risc i rendibilitat previstos continuen sent massa opacs. En darrer terme, però, una lectura positiva és que els colls d'ampolla ecològics són un senyal que la descarbonització està passant per fi de ser una idea teòrica a ser una realitat.

Innovation, science and technology

Larry Brilliant et al. The Forever Virus

Un grups d'experts analitza a *Foreign Affairs* les lliçons que hem d'extreure de la pandèmia de COVID-19 i considera que ja ha arribat l'hora d'acceptar que la COVID-19 ha vingut per quedar-se. El desig d'immunitzar a la totalitat de la població humana s'ha quedat en un desig i no en una possibilitat per diversos motius, entre ells la incapacitat que tenen molts països de vacunar a tota la població o les múltiples variants que escapen a l'esfera de les defenses generades per les vacunes. També insisteixen en que per eradicar la COVID-19 no es tracta de diners i recursos, sinó d'estratègies, com ho demostra el fet que en pandèmies con el còlera i la verola es disposaven de pocs recursos i pocs diners, i es va decidir optar per diverses estratègies, com eliminar el focus de contagi i vacunar aquelles persones considerades en risc de ser les pròximes portadores de la malaltia, tallant així la cadena de transmissió. En ambdues ocasions es va aconseguir el propòsit. En definitiva, la pandèmia actual ens ha mostrat que hi ha una important manca en l'estratègia comuna dels països i que actualment tenim un sistema de resposta a emergències globals vulnerable, susceptible a interferències polítiques.

Justin Ling The Lab Leak Theory Doesn't Hold Up

Culpar els humans de les malalties és tan antic com el temps. Va passar amb el VIH, amb la malaltia de Lyme i també amb el SARS. El secretisme amb que es va comunicar l'aparició

del coronavirus per part del govern xinès va obrir les portes a nombroses teories sobre l'origen de la COVID-19. A la creença inicial sobre els orígens naturals se li van sumar teories sobre les armes biològiques i també sobre una possible fuga d'un laboratori de Wuhan. Mentre que les armes biològiques es van descartar ràpidament, la idea de la fuga ha anat guanyant força. L'autor atribueix aquesta teoria al descobriment d'un nou coronavirus perillós per part de la Xina, que no n'hauria informat la comunitat internacional, ni l'hauria seqüenciat ni desenvolupat una vacuna, i després l'hauria deixat sortir sense contenir-lo. Això no obstant, científics de la OMS van declarar que la teoria de la fuga de laboratori, tot i no tenir informació suficient com per a descartar-la, era extremadament improbable. La millor teoria disponible és que el virus probablement es va originar en ratpenats, molt probablement a les mateixes coves on es va generar el SARS, i van saltar a través de dos altres animals abans d'arribar als humans. Malgrat que Pequín nega l'existència d'animals vius al mercat, hi ha proves fotogràfiques que revelen que hi havia ossos rentadors vius, un dels animals candidats a ser amfitrions del virus abans que passés als humans. En darrer terme, tot i que pot ser que mai no es descobreixi l'origen exacte de la COVID-19, cal deixar-ho a la ciència, i no permetre que els interessos polítics donin pas a la desinformació.

Gregory D Koblenz i Filippa Lentzos Whether Covid escaped from a lab or not, it's time to talk about biosecurity

Gregory Koblenz i Filippa Lentzos adverteixen a *The Guardian* de les implicacions del coronavirus pel que fa a la bioseguretat. En efecte, la seguretat als biolaboratoris xinesos que alberguen certes investigacions perilloses han estat a l'ull de l'huracà degut a l'origen encara incert de la COVID-19. Però ja fa temps que la seguretat d'aquests biolaboratoris xinesos ha estat qüestionada per moltes organitzacions internacionals, com per exemple l'*American Biosafety Association*, que alerten de que la seguretat no és l'adequada. Prova d'això seria les 4 exposicions a investigadors dels mateixos centres. Aquestes associacions també denuncien que la majoria de biolaboratoris del món estan situats en zones urbanes i posen en dubte si aquests centres que tracten amb patògens altament letals i transmissibles han d'estar situats en zones urbanes des d'on es poden expandir amb facilitat.

Mark Scott i Jacopo Barigazzi US and Europe to forge tech alliance amid China's rise

La UE i els EUA han anunciat una àmplia col·laboració en matèria de tecnologia i comerç en un intent de fer front a la Xina i promoure els valors democràtics en el marc de l'anomenat Consell de Comerç i Tecnologia UE-EUA (TTC). Ara s'espera que Washington i Brussel·les detallin com treballaran junts per a promoure normes conjuntes al voltant de les tecnologies emergents, i com es comprometran a vigilar millor el món digital, ara dominat per uns pocs gegants tecnològics de Silicon Valley. El TTC se centrarà en alinear els plantejaments europeus i nord-americans en matèria de comerç i tecnologia perquè siguin les democràcies, i no la Xina o altres autocràcies, les que dictin les regles del comerç i la

tecnologia del segle XXI. Tindrà dos objectius bàsics: el primer -promogut principalment per Washington- se centrarà en fer front a la Xina mitjançant la cooperació transatlàntica entorn de les normes internacionals de comerç i tecnologia, així com en col·laborar en els problemes crítics de la cadena de subministrament que han sorgit durant la crisi de la COVID-19. Actualment, hi ha una escassetat mundial de microxips, i tant els Estats Units com la UE han anunciat plans per a oferir incentius financers a les empreses perquè reprenguin a les seves respectives jurisdiccions la fabricació de semiconductors que actualment es concentra en la conca del Pacífic. El segon àmbit de cooperació se centrarà en el foment dels valors democràtics en l'àmbit digital.

El Periódico Emergencia digital: los retos de la sociedad que viene

Des de les pàgines de *El Periódico* diversos experts alerten de la necessitat d'aconseguir una regulació global de la protecció de dades, reduir la bretxa digital i l'acumulació de les plataformes així com promoure una tecnologia més sostenible amb el planeta. Assenyalen que afrontem el repte digital de transformar les nostres societats sense que l'omnipresent revolució tecnològica instrumentalitzi o subordini la ciutadania. L'anomenat humanisme tecnològic, és a dir situar el benestar humà com a principi que regeixi el futur digital, és una de les claus d'aquesta era. Però d'aquí resulten no pocs desafiaments. La ja consolidada economia de plataformes no s'entén sense l'extractivisme: les dades que generem inconscientment amb la nostra activitat a Internet serveixen per crear perfils que després es venen a anunciants, que posteriorment els fan servir per llançar-nos els seus missatges. L'aplicació de sistemes d'Intel·ligència Artificial a aquest gran volum de dades permetrà anar més enllà i fer càlculs per predir i induir el nostre comportament futur. Aquest model ha creat polèmica per la seva tensa relació amb la nostra privacitat i la conseqüent vulneració de la nostra autonomia i llibertat. Davant d'aquest escenari, un dels grans reptes de la nostra era serà la regulació de la protecció de dades a escala global. Aquí, la Unió Europea està assumint el lideratge ja que al 2016 ja va posar en marxa el Reglament General de Protecció de Dades. L'abril passat la UE també va presentar la primera llei del món que regula l'ús de la IA.

Leonie Cater The EU has introduced a new 'digital' ID. Here's what it means for you

"Cada vegada que una aplicació o un lloc web ens demana que creem una nova identitat digital o que iniciem una sessió mitjançant una gran plataforma, no tenim ni idea del que passa amb les nostres dades". Amb aquestes paraules la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, es va dirigir a Europa en un discurs que no ha passat desapercebut per ningú. Alguns països de la UE ja han desplegat les seves pròpies identitats digitals nacionals, però el cert és que segueixen existint opinions contradictòries. Segons la Comissió, 19 esquemes d'eID, que representa la identitat de la Unió Europea, són utilitzats per 14 països de la UE, unes dades que demostren que la seva adopció és baixa, el seu ús feixuc i, sobretot, els casos empresarials limitats. Thomas Lohninger, vicepresident

del grup de drets digitals EDRI, manifestava fa pocs dies la seva preocupació perquè la Comissió no hagués tingut en compte les persones o empreses que no volen una nova identificació digital ja que, amb aquesta mesura, considera que les deixava en desavantatge, en favor de les que comencin a utilitzar la identitat europea. En darrer terme, de tot això se'n pot extreure que deus coses: primer que hi ha molta incertesa en com s'articularà i s'aplicarà aquesta eina i segon de quina manera la Comissió garantirà els nivells de seguretat més alts que anuncia.

Pablo Jiménez Arandia El lado más miserable de los algoritmos

Sophie Stipes és una nena amb paràlisi cerebral que l'any 2008 gairebé va perdre l'assegurança pública que costejava el seu tractament, per culpa del mal funcionament d'un algoritme. Aquest cas va fer que Virginia Eubanks comencés a investigar com afecten els algoritmes que fan servir les institucions públiques als EUA i l'estigmatització de les classes més vulnerables amb el suposat objectiu d'optimitzar els recursos destinats a una minoria. Per exemple, un algoritme utilitzat a Pennsilvania incorporava com a variable per detectar casos de suposat maltractament infantil la quantitat de vegades que una família s'adreçava als serveis públics, la qual cosa va acabant assenyalant falsament famílies modestes, que són les que més utilitzen aquests serveis. Aquests algoritmes també s'empren per a decidir qui pot accedir a una ajuda i qui no, fent que una qüestió política passés a ser un problema matemàtic. L'ús d'algoritmes també és freqüent arreu del món, especialment per a reclamar deutes antics, com el cas dels Països Baixos, on es va acusar falsament de frau famílies d'origen turc o magrebí, moltes de les quals es van arruïnar per tal de poder fer front a aquestes reclamacions. Per tal de solucionar aquest problema i per evitar acabar en un distòpia digital, Eubanks considera que aquestes eines no poden ser neutrals i que se'ls hi ha d'afegir una sèrie de valors per tal que siguin més justes. D'altra banda, Philip Alston, relator especial de l'ONU sobre pobresa extrema i drets humans, advoca en un informe que cal aplicar aquestes eines no en un sentit punitiu ni d'estalvi de costos, sinó per a afavorir i millorar les vides de les persones més desfavorides.

Melissa Heikkilä Meet Wu Dao 2.0, the Chinese AI model making the West sweat

Melissa Heikkilä analitza la revista *Politico* el nou model xinès d'Intel·ligència Artificial Wu Dao 2.0, capaç d'entendre tot el que diu la gent, inclosa la gramàtica, escriure assajos i poemes en xinès tradicional i que també pot reconèixer imatges i generar imatges realistes basades en descripcions. El model ha estat desenvolupat per l'Acadèmia d'Intel·ligència Artificial de Pequín amb finançament del govern xinès. Els models lingüístics massius, que produeixen textos que semblen escrits per humans, són una de les tecnologies més potents impulsades per la IA, i empreses com Google les volen incorporar als seus sistemes de recerca. Aquests models són un indicador informal de l'avenç en IA dels països, i per això aquest nou model preocupa Europa i els Estats Units. Al mes d'abril, associacions de la indústria d'IA de set països europeus -Alemanya, Àustria, Suècia, Croàcia, Eslovènia, els Països Baixos, França i Bulgària- van adreçar una carta a la Comissió demanant

finançament al comissari de mercat interior de la UE per a desenvolupar grans models d'IA. La mateixa comissió Europea reconeix que són necessaris més programes de finançament ja que mentre els Estats Units i la Xina cobreixen el 80% de les inversions en IA i tecnologies *blockchain*, Europa hi inverteix només el 7%.